

ΤΑ

ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΕΙΑ

Ν. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

ΑΓΙΑΣΟΣ 1937

ΤΥΠΟΓΡΑΦΕΙΟΝ Η ΑΓΙΑΣΟΣ

TA

POBADA OYPIA

И. КАТЕХИЗОВА

АЛІАЗОС 1897

ИЗДАНИЕ И КОМПОНОВКА

4683a

Δωρεά

Επ. Βεργατζιδάκης

Ο ΜΑΙΤΡ Ν. ΧΑΤΖΗΝΙΚΟΛΑΟΥ

Συγγραφέας τῶν « ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΩΝ »

Τ' ΕΙΝ' Ο ΚΟΣΜΟΣ

Τ' εἶν' ὁ κόσμος νὰ θαρρεῖ, πῶ, εἶσαι κἀτι
καὶ ὁ κόσμος, νὰ σέ κἀνη φανοστάτη
Τ' εἶν' ὁ κόσμος νὰ σοῦ γράφ' ἡ ἱστορία
Τ' εἶν' ὁ κόσμος νὰ σοῦ λένε τὰ βιβλία
Τ' εἶν' ὁ κόσμος εἶνε ν' ἀπορρεῖ ὁ νοῦς
ποῦ νὰ κατανιὰς στὸ τέλος νὰ κρατᾶς καί
τοὺς φανοῦς

Ο ΤΡΟΒΑΔΟΥΡΟΣ

Δὲν κατέκτησε μονάχα τὸ κοινὸν ὁ τενόρος τῆς
"Ἑλληνικῆς" Ὀπερας μὲ τὴ γλυκεῖα καὶ μελωδική φω-
νὴ του, ἀλλὰ καὶ τὴ τευρερὴ καρδιὰ τῆς Λούνας.

Τὸ νέο κινηματογραφικὸ ἄστρο τοῦ Χόλυγουν, ἡ
διάσημος βεντέτα τῆς ὀθόνης Λούνα Τιάνα μία νεο-
ρά μελαχρινὴ μὲ κακάμαυρα μᾶλλιά ποὺ θὰ ἐζήλευε
καὶ αὐτὴ ἡ θεὰ τῆς νυκτὸς "Ἀρτεμις, προσταθεῖ νὰ
σαρηνεύσῃ τὸν καλλιέχνη τοῦ ἄιματος διδουσα συ-
νευτερεῖν εἰς αὐτὸν εἰς ἓνα χορὸν μετεμφιεσμένων
φέρουσα τὸ γρηφικὸ κοστούμι τῆς Ἰολάνδης τῆς ἰ-
ταλικῆς ἐμορφιάς τῶν τραγουδιπτῶν τοῦ μεταίωνος.

Ὁ Βλαδήμηρος Λεονάρδος ἦτο τραγουδιστῆς καὶ
ἡ γλυκεῖα καὶ μελωδική φωνὴ του συνήρπαζε τοὺς ἄ-
κρατὰς. Ἐνοῦθ' ἤμωζ πολὺ διὰ νὰ φημισθῇ.

Στὰς ἀρχὰς ἔπαιζε ὡς νόμωθ' εἰς τὰ διάφορα Βα-
ρριετῆ τῶν Ἀθηνῶν ἔπειτα ἐνεγράφη εἰς τὸ Ὠδεῖον
ὅπου ἐσπούδασε φωνητικὴν μουσικὴν καὶ ὅταν τελεί-
ωσε τὸ Ὠδεῖον μετέβη εἰς τὴν Ἰταλίαν εἰς τὴν Σκί-
λαν τοῦ Μιλάνου ὅπου ἀνεδείχθη ποώτης τάξεως
διεθνῆς τενόρος ὑπὸ τὰς ἐπευφημίας τῶν ξένων συ-
ναδέλφων του.

Τελευταίως ἓνας οἶκος πλακῶν τοῦ φωνογράφου
ἐδημοσίευσεν εἰς δίσκους μερικὰ μέρη τῶν μελοδο-
μάτων ποὺ ὑπεδύετο καὶ αὐτὸ εἶχε κατάπληκτικὴν ἐ-
πιτυχίαν ἰδίως στὸ « Τροβατόρε » εἶχε τόσην ἐπιτυ-
χίαν ποὺ ὅλοι τὸν ἀποκαλοῦσαν τραγουδιστὴ τοῦ Τρο-
βατόρε.

Ὁ Βλαδήμηρος μετεμφιεσμένος καὶ αὐτὸς εἰς Τρο-
βαδοῦρον, ἀφοῦ ἐχόρευσε μὲ τὴν Λούναν ἓνα ταγκό,
ἐπέρασε εἰς τὴν κομπήν βεράντα ἀναψε ἓνα τσιγᾶρο

καὶ ἐβυθίσθη εἰς σκέψεις. Ἀλλὰ δὲν ἤμπορο ἴσως νὰ συγκεντρῶσθαι τὸ μυαλὸν τοῦ διὰ νὰ σκεφθῆ. Σὲ λίγὸν ἔμελλε νὰ δώσῃ οἴαν ἀπάντησιν εἰς ἓνα ἐρωτικὸν παιγνίδι ποῦ ἔπαιζαν μὲ τὴν Λούναν δηλ. νὰ σαγηνεύσῃ μίαν νέαν ἀφροὺ τὴν ἐγοήτεισε μὲ τὸ τραγουδι τοῦ καὶ ἐνώ ἦτο ἐτοιμὸς νὰ δώσῃ τὴν ἀπάντησιν εἰς τὴν Λούναν, ἡ ταραγμένη φαντασία τοῦ τὸν ἐκασμε νὰ βλέπει μέσα εἰς ἓνα τριανταπυλλένιο σὺν ἔφο τὸ μεσαιωνικὸν ἐκείνο ντουέτο τὸ ὁποῖον μαγευδοῦσαν μὲ αὐτὴν ὅταν ἦσαν ἀκόμα νούμερα.

Σὰς ἔλασα Τροβατόρ — εἶπε ἡ Λούνα εἰσερχομένη καὶ διακόπτουσα τὰς σκέψεις τοῦ τραγουδιστοῦ — ἐπιτρέψτε μου νὰ βγάλω τὴν ἐσάρτα μου καὶ νὰ καθήσω λιγάκι· εἶναι τόσο εὐχάριστα ἔδω μέσα

Ἀπὸ τὰ πρῶτα λόγια ὁ Λεονάρδος ἐκατάαβε ὅτι πρέπει νὰ φανῆ πιδ τρυφερός καὶ ὅταν ἡ Λούνα ἔβγαλε τὴν ἐσάρταν τὴν καὶ ἐπλήστραψε τὸ κατάλευκον νεκρολιὲ τῆς μὲ τὴν ὠρχίαν μεσαιωνικὴν στολὴν ὁ Λεονάρδος τὴν ἐπλησίασε καὶ τῆς εἶπε : « ὦρα ἴο τὸ γοσ' οὐμί σας δε ποινίς· σας πηγαίνει περίφημα· ἐπιτρέψατέ μοι νὰ σὰς θαυμάσω » .

— Σὰς ἀρέσει; εἶπε τῆς Ἰολάνδης τοῦ 19ου αἰ. ὦνος. Ἡ Ἰολάνδη εἶπε ἔεινη ποῦ στὸ μεσαιωνικὸν ἐκείνο ντουέτο τοῦ « Τροβαδούρου » τραγουδοῦσαμε μαζὺ πρὸ πέντε εἰῶν. Γιὰ θυμηθῆτε;! Ὁ Τροβαδούρος τῆς τραγουδεῖ μὲ τὸ οὔτι τὸ μαγικὸν ἐκείνο τραγουδί, καὶ αὐτὴ πέφτει σιτὴν ἀγκαλιὰ τοῦ γιὰ νὰ τοῖ πῆ πῶς τὸν ἀγαπᾷ. ὦ! ἀπὸ τότε ποῦ ἐτραγουδοῦσαμε μὲ τὸ ντουέτο ἐκείνο ἠσθάνομουν γιὰ σὰς . . . πῶς νὰ σὰς τὸ πῶ . . . νὰ . . . μεγάλη συμπάθεια.

Ἡ στιγμὴ ἤτο καὶ ἀλλήλος διὰ νὰ προσεγγίσῃ ὁ Λ

ο Λόδοσ νοερῶς τὴν θαυμαστρίαν του καὶ διὰ μιᾶς ἐτέρασε ἀπὸ τὸν νοῦν οὐ πῶς κάλου εἶχε διαβάση πρὸ Ἰολάνδης καὶ οὐ Τροβαδούρου Λιονέλ καὶ ὁ καὶ λιτέ νῆς τοῦ ἄσματος μετὴν ρεῦκαία αὐτῆς ἢ τῆς ἀπάντησε μὲ ὕψος ὀλίγον θοιαμβευτικόν.

Ἔχειε δίκαιον καλὴ μου φίλη, διότι πράγματι ἡ Ἰολάνδη ἢ κόρη ἐκείνη τὴν ὅποταν ἐξυμνοῦσαν οἱ τραγουδιστὰ τοῦ μεσαίωτος καὶ αὐτὴ νοσταλγεῖ τὸν ἀγνωστον ἐκεῖνον τραγουδιστὴν ποῦ μὲ τὸ τραγοῦδι του θὰ κάμη τὴν καρδιὰ της νὰ χτυπήσῃ γοργότερα.

Τὸ τραγοῖδι αὐτό, εἶνε τὸ τραγοῦδι τῶν δυὸ ἐρωτευμένων τῆς Ἰολάνδης καὶ τοῦ Τροβαδούρου Λιονέλ, ποῦ τὸ τραγουδοῦν ὅταν ἀνταμώνονται καὶ ἐπίω εἰς τὸ τραγοῦδι φιλιῶνται. ἔχει δὲ μαγικὴ δύναμι καὶ ὅσοι τὸ τραγουδήσουν ἐρωτεύονται.

ὦ! εἶνε πολὺ ἐρωτικὸ εἶπεν Λούνα διαχητὰ καὶ ἡ μοισι. ἢ τέυ ἐξόχως ὠραῖα μεσαιωνικὴ μουσική. Ἡ δεσποινὶς εἶνε ἐρωτευμένη εἶπεν ὁ Λεονάρδος καὶ ἰδίαν δὲν τῆς τὸ ἐφανέρωσεν ὁμως, ἀλλὰ προσετάρησεν νὰ ὑποθερμάνῃ τὸν ἔρωτα τῆς Λούνας διότι ἡ κόρη αὐτῆ ἤρχισε νὰ τοῦ γίνεταί προσφιλὴς. καὶ μὲ φωνὴν παλοπμένην ἀπὸ συγκίνησι, ἀρχισε νὰ τῆς διηγῆται πῶς εἰς τὰ παλιὰ χρόνια σιὸ μεσαίωνα ποῦ ὁ ρωμαντισμὸς καὶ ἡ μαγεία ἦτο τῆς μόδας, ἐξοῦσε εἰς τὰς ὄχθας τοῦ Ρήνου ἕνας ἀγοῖος πυροδοφσπόιης. Ὅτι οὗτο ὁ σκληρόκαρδος, ὁ ὅποιος ἐλήστευε τὸν κόσμον καὶ εἶχε καταντήσει ἀληθινὸς τύραννος. Τὸ περίεργον ἦτο ὅτι ὁ ἀληθής αὐτὸς φεουδάρχης ἀγαποῦσε τὰς τέχνας καὶ τὴν καλοπέραση, γι' αὐτὸ προσκαλοῦσε τακτικὰ εἰς τὸν πύργον τοῦ Τροβαδούρου οἱ ὅποιοι τοῦ ἐξυμνοῦσαν

τὰ ἀνδρογαθήματα τῶν Ἰετροῶν εἰείνων Σταυροφόρων πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῆς Ἰερουσαλῆμ.

Ἐνας ἀπὸ τούτους Τροβαδούρους ἦτο καὶ ὁ Λιονέλ ὁ ὁποῖος ἤρπασεν εἰς τὴν κόρην τοῦ φροδόχου τὴν ὠραϊαν Ἰολάνδην καὶ αὐτὸ τοῦ ἐστράχησεν ἕνα μπαταποὺ τοῦ ἔδωκε δ' ἔπειτα καὶ πρὸς τὸν διέτριξεν συγγνώμῃ· νὰ ἐγκαταλείψῃ τὸ ἔλαφρον τοῦ δίοι ἀλλεως θὰ ἐφρονεῖτο.

Μιὰ τέσσαρα ἀπειλητικὴ διαταγὴ ἔπρεπε νὰ ἐκτελεσθῆ ἄλλως ἔταπε νὰ πληρωθῆ, μὲ τὸ αἷμα τοῦ Λιονέλ, διότι ὁ ἔπειτα ἐφημίζετο διὰ τὴν θηριοδικίαν του καὶ θὰ ἐξετέλει τὴν διαταγὴν του.

Ἀλλὰ ὁ Λιονέλ ἐπρωτίμησε νὰ μείνῃ καὶ ἄς ἐφρονεῖτο. Τὴν ὠρα ὅμως πρὸς ἐκάθην συλλγισμένος εἰς τὴν κάμαρα του, ἠπείνει ἕνας μάγος καὶ τοῦ λέγε· ἀγαπᾷς τὴν Ἰολάνδην παληκάρῃ μου;

Ναὶ ἀπήντησεν ἐκεῖνος.

Τότε νὰ σηκωθῆς νὰ φύγῃς. Καὶ στήν ἀκρὴ τοῦ κόσμου ἂν πᾶς αὐτὴ θὰ ἔλθῃ νὰ σὲ βρῇ γιατί ἡ γοητεία τοῦ τριγούδιου σου, εἶνε μεγάλη.

Ἐπεὶ Λιονέλ ὑπήκουσε εἰς τὰς συμβουλάς τοῦ Μάγου καὶ τὴν ἐποχὴν ἐκείνην πρὸς ἐφευγον τὰ τάγματα τῶν Σταυροφόρων, τὰ ὅποια ἐπώπλιζαν οἱ Πάππαι πρὸς ἀπελευθέρωσιν τῶν ἁγίων τόπων ἀπὸ τούτους Τούρκους· ἠκουλούθησε αὐτὰ Ἄμα δὲ ἔφθασε εἰς τὴν Ἑλλάδα, ἐγκαταστάθη εἰς τὰς Ἀθήνας εἰς τὸν τότε τοποτηρητὴν τῶν Ἀθηνῶν Δοῦκι Δελαρός, ὁ ὁποῖος τὸν ὑπεδέχθη εὐμενέστατα καὶ τὸν διώρησε τριγούδιον τῶν ταγμάτων.

Ἐν τῷ μεταῦ ἡ Ἰολάνδη ἐστενοχωρεῖτο εἰς τὸν

πίστον τοῦ πατέρα της ὁ ὁποῖος ἠναγκάσθη νὰ τῆς δώσῃ χρήματα καὶ ὑπερέτος νὰ περιηγηθῆ τὸν κόσμον διὰ νὰ ξεμάσῃ τὸν Λιονέλ.

Ἐγύρισε λοιπὸν γῶρες καὶ χωριά καὶ κατέληξε τελευταίως εἰς τὰς Ἀθήνας ὅπου ἤκουσε τὰ τρανοῦδια τοῦ Λιονέλ νὰ τὰ τραγουδᾷ ὅλος ὁ κόσμος. Ἐρωτᾷ καὶ μανθάνει ὅτι ὁ Λιονέλ εἶνε φιλοξενούμενος τοῦ Δουκὸς Δελορός. Ἀνεβαίνει εἰς τὴν Ἀκρόπολιν καὶ σιναγιά τὸν ἀγαπημένο της τραγουδιστή.

Ἐκεῖ ὑπὸ τὰς στήλας τοῦ Παρθενῶνος, οἱ διὸ ἐρωτευμένοι ἐτραγουδῆσαν τὸ ντουέτο ἐκείνο καὶ ἀντήλλαξαν τὸ αἰώνιο φίλημα τῆς ἀγάπης.

Τὸ ντουέτο αὐτὸ ἀπόκτησε μαγικὴ δύναμη [διότι ἠνώθησαν μὲ τὰς συμβουλάς τοῦ Μάγου] καὶ ὅταν ἕνας νέος καὶ μιὰ νέα τὸ τραγουδέσουν μονομιᾶς ἐρωτεύονται. Μειὸ τὸ πέρας τοῦ πολέμου ἔφυγαν εἰς Γερμανία ὅπου ὁ ἄσπιτος τοὺς ὑπεδέχθη μὲ ἀνοιχτὰς ἀγκάλας καὶ ἡ σκληρὴ καρδιὰ του ἐμαλάκωσε ὅταν εἶδε διὰ τὰ παιδιά του. ἀγαπιοῦνται τόσον πολὺ.

Ἡ Λούνα τὸν ἄκουε χωρὶς νὰ λέγῃ τίποτα μόνον ἀπὸ καιρὸν εἰς καιρὸν ἕνα χαμόγελο υπερηφάνειας καὶ ὑψορευτικῶς ἐχαράσσετο γύρω στὰ χεῖλη της.

Ἀποτόμως ἐοήθη ὁρθία.

Κύριε Λεονάρδε εἶπε. Σᾶς ἔπαιξα ἕνα ὠραῖο ἐρωτικό παιχνίδι, καὶ σεις σὰν ἐξυπνος ἄνθρωπος μετᾷ ἐδώσατε τὴν ἀλάντησιν γι' αὐτὸ καὶ γὰρ σᾶς ἀγαπῶ.

Ἄφου εἶν' εἶσαι δεσποινὶς μπορούμε νὰ τραγουδήσουμε τὸ ντουέτο πού τραγουδοῦσαμε πρὸ 5 ἐτῶν ὅταν εἴμαθα καὶ οἱ δυὸ μας, γούμεθα.

Λούνα—Τὸν εἶδες τὸ ψηλὸ τὸ πύργο
πὺρ εἶνε στήν ἀνρογαλιά,
τα σύννεφια πὺρ φέρουν γύρω.
χρυσοβαμμένα καὶ τριανταφυλλιά,
θερμαίνεις νὰ σκύψη στον καθρέφτη θέλει,
στὰ κρυσταλλένια τοῦ γυαλοῦ νερά.
Θαροῖς τραβᾷ για νὰ φθάση τὴ νεφέλη,
πὺρ τὴ χρυσώνει ἢ δύση ἢ φλογεῖ.
Σ' αὐτὸ τὸν ὑψυλὸ τὸ πύργο,
ὅπου ἀστράφτει σὺν τὸν ἥλιο,
οἱ δυὸ μας θάματε μαζὺ.

Λεονάρδος.— Ἐγὼ ἰκπότης σου θὲ νάματι,
καὶ πυροδοῦσποινα ἐσὺ.

Λούνα—Κ' ὅταν τὴ νύκτα τὸ φεγγάρι,
ἀιλώνεται στὸν οὐρανὸ.

Λεονάρδος.—Κι' ἐγὼ τραγοῦδία ὄλο χάρι,
θὲ νὸ σοῦ τραγοῦδῶ.

Λούνα—Κι' ἐγὼ σιὸ χέρι μὲ κροντήρι,
μὲ τ' ἀσημένιο τὸ ποτήρι,
θὰ σὲ κερνώ γλυκὸ κρασί.

Λεονάρδος.—Θὰ πίνω ἐγὼ σιὸν ἔρωτα μας,
πὺρ θερμαίνει τὴ καρδιά μας,
πυροδοῦσποινα χρυσή.

Μαζὺ—Κι' ὅταν βγαίνουν τῶσπρα,
τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλη μαγικό.

Λεονάρδος—Καὶ μέσα στὸν πύργο
θά λάμπης σὺν τὸν ἥλιο
τὸ πρόσωπό σου τὸ ἐρωτικό

Λούνα—Ἐἰ' ὅταν τὸ φεγγάρι

ἀπλώνεται με χάρι
πάνω ψηλά στὸν οὐρανό.
Λιονάσας — κ' αὖ μὲ τὴν κιθάρα
ὑπέστης θά σου ψάλλη
ἢ ἕνα ὑπέροχο σκοπό
ἕνα τραγῶδι μαγικό.
Λούνα — Τότε καὶ γῶ πῶ μαγεμένη
ὡσὸν καὶ πρῶτα ἐρωτημένη
στὴν ἀγκαλιὰ σου θὲ νὰ πέφτω
γιὰ νὰ σοῦ πῶ
ὡραῖε μου ἰπλότα
τὴν καρδιὰ μου ρώτησε
πόσον σ' ἀγαπῶ.
Ὀρχο σοῦ κάνω
στὸ σπαθί σου ἐπάνω
καὶ στὸ λαμπρό σου φτερό. (φιλιούνται)

Δόγω τυπογραφικῆς ἀβλεψίας εἰς τὴν σελίδα
8 στοῖχος 25 παρελήφθη ὁ ἐξῆς στοῖχος.
«στοὺς πύργους καὶ τὰ κάστρα.»

ΤΡΑΓΟΥΔΙ ΕΡΩΤΙΚΟ

— Ένα τραγοῦδι ἐρωτικό,
μὲ τέχνη χῶρις κόλλπο,
ἀπὸ καλὸ τραγουδιστὴ,
τῆς νύχτας στρατοκόπο.
ποῦ σαγινεύει τῇ ψυχῇ,
μ' ἓνα σκοπὸ οὐράνιο μαγικό,
ἀπ' τῆ καρδιά βγαλμένο,
γεμάτο πάθος καὶ ὄνειρα,
τρελλὸ καὶ μεθυσμένο.
"Ἐλα καλὲ τραγουδιστὴ,
καὶ γὼ σὲ περιμένω.

Σ' ἓνα λαμπρὸ φεγγάρι
φεγγαρόλουστη βραδυά,
ἓνα τραγοῦδι ὅλο χόρη
ποῦ γλυκὰ τὸ οὔτι ἀντηχεῖ,
μὲ ἓνα λὰ μινόρε, νὰ ὁ Τροβατόρε,
γλυκοτραγουδεῖ.

— Τροβάτορε ἡ γλυκειὰ σου φωνή
μ' ἔχει μεθύσει τῆ φτωχῇ μου ψυχῇ,
μὲ τραγοῦδια ἐρωτικά
μοῦ πῆρες τῆ καρδιά.
Τροβατόρε μίο ὄνορε.
Κι, ὅταν σβύνει τὸ φεγγάρι
μόλις χαράζει ἡ αὐγή

τὸ ὄραϊο καληκάρη
μέσ τὸ κάστρο πέρα,
μόλις φέξει ἡ μέρα
ζώνεται σπαθί.

Τροβοτόρε τὸ χρυσό φτερό σου
Τροβατόρε τὸν ὄραϊο σου σκοπὸ'
μίο κοβαλιέρο Τροβατόρο
ἔγκο ἰν τένκο μίο κόρε
Τροβατόρε μίο ὄνόρε.

ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ
ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ

ΣΕ ΜΙΑ ΛΙΜΝΗ ΠΟΥ ΧΑΘΗΚΕ

Σὲ γλωρόμαντρο πενκῶνα
καὶ ποιάμια νυχτωμένα,
μὲ κρουσιάλινα νερά
καὶ μιὰ λίμνη πὸν αἰῶνια
ἔλαιζε μὲ τὰ χορτάρια
καὶ σὲ δροσερα λειβάδια
τὰ νερά της ἐκυλοῦσε ἀγκαλιὰ μὲ τὰ βουνά,
πὸν καθρέφτιζε μὲ χάρη
τὰ ἀσιέρια τὸ φεγγάρι
τὰ καλάμια τὰ χλωρά
δροσιζε καὶ τὰ πουλιά
πὸν πειτούσανε κοπάδια
στὰ κρουσταλένια της νερά.

Παίζαν πλέαν χέλια ψάρια
στὸ νερά της τὰ καθάρια,
παίζαν πλέαν δίχως ἔνια
πάπιες χῆνες βαίρακοί,
καὶ νεράϊδες ἐμορφοῦλες,
ἀσπροφόρες σὰν νυφοῦλες,
σὲ παλάτια κρουσταλένια
ἔβασίλευαν ἐκεῖ.

Μὰ πῶς ἦλθε μιὰν ἡμέρα,
μιὰ καιηραμένη μέρα
πὸν χαθῆκαν καὶ νεράϊδες καὶ νερά
κί' ὅταν τύχη νὰ διαβαίνη
κυνηγὸς ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἄλλη δὲν περνᾷ φορὰ.

— Μὰ μᾶ, ἦλθε ὁ Καπαῖος

βόνδαλος π' ἀνάθεματος
ποῦ χροισιᾶ τῆς Μιχαλοῦς,
ἀπεξήρανε τῆ λίμνη
τὴν μειέβαλε σ' ἀγροῦς.

Καὶ χαυθήναν καὶ νεράϊδες καὶ νερά,
κι' ὅταν τύχη νὰ διαβαίη
κυνηγὸς ἀπ' ἐκεῖ πέρα
ἄλλη δὲν περνᾶ φορὰ.

ΠΑΛΗΕΣ ΑΝΑΜΝΗΣΕΙΣ

Σ' ἀσημοπράσινο ἔλαιῶνα.

βράχοι. πεζοῦλες, ρεματιές,
σιτὴ ράχη τοῦ βουνοῦ ψηλὰ ἐκεῖ,
σιὸ πέρασμα μισοῦ αἰῶνα,
καὶ ἡ ψυχὴ μου ἀναζητῆ.

Ζητιᾶ σὲ κτῆμα τῶν προγόνων,
ζητιᾶ τῶν περασμένων χρόνων,
ἀνάμεσα ἐκεῖ εἰς τὶς ἐλιές,
εἰς ἀναμνήσεις εἰς παλιές.

Φεύγουν τὰ νιάτα κυλ ὕν οἱ χρόνοι,
φεύγουν οἱ πόνοι κι' συμφορές.

ὁ πανδαμάτωρ χρόνος τὰ πάντα σβύνει,
μόνο δὲ σβύνει εἰς ἀναμνήσεις εἰς παλιές.

Νὰ! τὸ καλύβι ποῦ τόσα χρόνια,
δέρονουν οἱ ἀνεμοὶ καὶ οἱ βροχές,
οἶκει σὰν ἄλλη πανάροχα κολῶνα,
νὰ μᾶς θυμίζει εἰς ἀναμνήσεις εἰς παλιές.

ΣΤΟ ΦΕΓΓΑΡΙ

Σιὸν οὐρανὸ σιὰ σύνεφα ἢ "Αστὲρες σελήνη
κι' ὅλοι μαζί ἐκείνη θὰ ἐξυμνήσουμε
μὲ σαμπάνια μαγικὴ καὶ μελωδικὴ φωνή,
τρογούδια ὅλο χάρι γιὰ τ' ἀργυρὸ φεγγάρι,
θὰ τραγουδήσουμε.

Πέρασαν τὰ σύνεφα βγῆκε τὸ φεγγάρι,
τ' ἀστέρια ὅλο χάρι λάμπουν σιὸν οὐρανὸ

Οὐρανὸς ξεστέρισε καὶ ἡ μπόρα πέρασε
καὶ σ' αὐτὴ τῆ νύχτα τῆ μαγικῆ
ὅλοι θὲ νὰ σμίξουμε καὶ θὰ τραγουδήσουμε
μὲ ρετσίνα μαγικῆ.

Γιὰ δὲς τὸ φεγγαράκι πὼς κυλᾷ
σὲ καθάριο οὐρανὸ
καὶ λάμπη καὶ διαβαίνη καὶ περνᾷ,

αἰθέριο σιγαλὸ
ἀνάμεσα σιὰ σύνεφα,
ποὺ σκόρπισε σὰν πούπουλα

τ' ἀγέρι τὸ νυχτερινὸ
Πάη καὶ ἡ μπόρα
καὶ σ' αὐτὴ τὴν ὥρα τῆ μαγικῆ
ὅλοι θὲ νὰ σμίξουμε
καὶ θὲ τραγουδήσουμε
μὲ ρετσίνα μαγικῆ.

Τ' ὄχι ὁ κόσμος μ' ἀγαπᾷ
Κι' ἡ Ἀθῆνα μ' ἐκτιμᾷ
καὶ ἐπιθυμῶ νὰ τὸ πληρώσω
καὶ τὴν καρδιά μου νὰ δώσω,
σιτὴ βίλλα μου ἐσπερίδα ἀπόψε θὰ δώσω

καὶ γι' αὐτὸ σαῖς συνιστῶ
τὰ φανῆτε πρόθυμοι γιὰ μιὰ βραδυὰ
χαρῆς τρεῖς ἡ, τὴν Ἀθῆνα προσκαλῶ,
στὴ γοργὴ τῆ σπάνια
κι' ὅσοι εἶνε τώρα δῶ θέλω νὰ τοὺς πῶ,
πῶς ἀπόψε θὰ χαροῦμε τὴ τρελὴ χαρὰ
κι' ἢ σαμπάνια στὰ οὐράνια θὰ μᾶς φέρῃ μὲ χαρὰ
ῶ! οὐ σαμπάνια μαγικὴ μαγικὴ,
ἀφρογένητο κρασί ἰεῖα πηγῆ,
εἶσαι κρασί τῶν θεῶν ἐσύ.
Ἡ ρεῖσινα ἢ γλυκεῖα μάγια κλίνει
καὶ θερμαίνει τὴ καρδιὰ καὶ τὸν πόνο σβύνει.
στὴ τοβέρνα τὸ ποιῆρι σὰν γυρίζει μὲ χαρὰ
σιὸ ποιῆρι ὁ κἀθένας λησμονᾶ ὅταν τὴ ρουφᾶ.
Ἐαξείδευσαν τὰ σύννεφα ἔλαμψε τὸ φεγγάρι,
κι' κάτασπρη τεν χάρη φωτίζ' ἀπὸ ψηλά.
Οὐρανὸς καθάρισε κόκκορας ἐλάλησε,
καὶ σ' αὐτὴ τὴ μάγισσα τὴ ξασιερία
ὄλοι θε νὰ μῆξουμε καὶ θὰ τραγ υδῆσουμε,
με καλὴ καρδιὰ.

— Θεῖο τραγοῦδι ἔξοχο.
τὶ! ὁμορφιὰ τὶ! βάρθος,
σοῦ συνεπαίρνει τὴ ψυχῆ,
μ' ἓνα ὑπέροχο σκοπὸ,
οὐ τόνο μεσαιωνικὸ,
ὄλο καῖμὸ καὶ πάθος.

Ὅγε ρο νιουέτο ἄκου ἐκεῖ,
ἄκου τὸν Τροβαδοῦρο,
ὅπου μᾶς φέρνει μὲ χαρῆ,
στῆς φαντασίας τὰ φτεροῖ,
καὶ μᾶς περὶ τὰ ἄστροα,
ὄλο χροῦ μου μᾶς μεθᾶ,
μὲ τύρουου καὶ μὲ κᾶστρα.

Ὅταν βγαίνουν τᾶτρα,
στοὺς πύργου; κί στὰ κᾶστρα,
τὸ φεγγάρι ξεπροβάλλει μαγευτῶ,
κι' ἄπ' ἓνα πύργο πὸ λῖμ τει σὰν τὸν ἥλιο,
ἄκου νιουέτο μεσαιωνικῶ.

Μιὰ ὥραϊα σ' ἓνα πύργο,
Πυργοδέσποινα χρυσῆ,
τίς εἶπο τάχα ἐγὼ σὲ ποθεῶ,
μὲ ποθεῖς καὶ σὺ;

Ὅραϊε μου ἱππότα,
τὴν καρδιὰ μου ρώτησε,
πόσον σὲ ποθεῖ.

ὄρο σου κᾶνω,
στὸ σπαθί σου ἐπᾶνω,
καὶ στὸ λαμπρὸ σου,
χρυσὸ σου φτεροῦ.

Κι' ὥραϊος Διονύσιος,
ὡς ἂν ἄλλος Τροβαδοῦρος
ποῦνε ἔξοχος, τενόρος,
μὲ τὸ οὔτι τραγουδεῖ,
μιὰ ὥραϊα σ' ἓνα πύργο,
Πυργοδέσποινα χρυσῆ.

ΔΗΜΟΣΙΑ ΚΕΝΤΡΙΚΗ
ΒΙΒΛΙΟΘΗΚΗ ΜΥΤΙΛΗΝΗΣ

Κ